

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/45/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319203692
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2319203692.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a sudcov: JUDr. Ľubica Bundzelová a Mgr. Fedor Benka, v spore žalobkyne: J. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXXX/XXB, A., zastúpená: Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 300 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 28Csp/162/2019 - 102 zo dňa 17. septembra 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku I. m e n í tak, že žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 50 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a žaloba sa vo zvyšnej časti z a m i e t a.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku II. v časti náhrady trov konania p o t v r d z u j e.

III. Žalobkyni sa p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

IV. Súdu prvej inštancie sa n a r i a d ť u j e v úvodnej časti (záhlaví) napadnutého rozsudku vykonať opravu obchodného mena žalovaného.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 300 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom II. rozhodol, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd po citovaní § 3 ods. 5 prvá a tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa rozsudok vecne odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním mal preukázané, že žalobkyňa si úspešne uplatnila nárok vyplývajúci z porušenia jej práva ako aj porušenia povinností žalovaného ustanovených právnymi predpismi v konaní vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 35Csp/143/2016, v dôsledku čoho bolo nariadené neodkladné opatrenie a žalovaný bol jednak povinný zdržať sa výkonu zrážok zo mzdy žalobkyne a tiež bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 64,51 eura titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnou argumentáciou žalobkyne, že boli splnené podmienky vyplývajúce z § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný pri vyhotovovaní zmluvy porušil ustanovenia zák. č. 129/2010 Z. z., čím sa bezdôvodne obohatil a vyvolal stav právnej neistoty. Žalovaný preukázateľne nedôvodne, nezákonne získal od žalobkyne bezdôvodné obohatenie vo výške 64,51 eura. Okresný súd Galanta rozsudkom pod sp. zn. 35Csp/143/2016 uzavrel, že úver je bezúročný a bez poplatkov pre mnohé pochybenia pri vypracovaní zmluvy o úvere uzavretej medzi stranami

sporu, pričom žalovaný sa snažil vyhnúť právnej úprave o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na konanie žalovaného boli súd, rovnako ako žalobkyňa, toho názoru, že suma 300 eur je primeraná suma priznaného finančného zadosťučinenia.

2. Podľa názoru súdu prvej inštancie nárok na primerané finančné zadosťučinenie je nárokom objektívnym, ktorý nie je viazaný na naplnenie akýchkoľvek subjektívnych podmienok. Finančné zadosťučinenie a jeho výška má byť kompenzáciou za nevyčísliteľné straty, ktoré postihnutý utrpel, resp. prihliadne sa na to, aby náhrada ujmy predstavovala určitú satisfakciu za stav, ktorý musela žalobkyňa týmto konaním žalovaného strpieť (už len prebiehajúce súdne konanie je pre laika stresovou situáciou). Pre priznanie zadosťučinenia nie je potrebné, aby žalobcovi vznikla reálna ujma. Neexistuje spôsob výpočtu, vzorec, ktorý by určil konkrétnu výšku finančného zadosťučinenia a je len výsledkom voľnej úvahy súdu s prihliadnutím na okolnosti prípadu. Suma vo výške 300 eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobkyňu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie a zároveň bude odmenou pre žalobkyňu za to, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobila, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii sa pustila do sporu s ním. Konanie žalovaného vyústilo do súdneho sporu, ktorý prebiehal viac ako 2,5 roka a ku ktorému by nebolo došlo, keby žalovaný postupoval s odbornou starostlivosťou, korektno a poctivo a žalobkyňa by nemusela niesť náklady na právne zastúpenie. Navyše žalovaný si vo vzťahu k žalobkyni uplatnil aj zrážky zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy aj v októbri 2017, napriek nariadenému neodkladnému opatreniu z 27.10.2016, ktorým súd žalovanému uložil povinnosť zdržať sa výkonu práva na zrážky zo mzdy a vyvolal tak u žalovanej stav právnej neistoty. Súd považuje postup žalovaného za absolútne neprípustný, nepoživajúci právnu ochranu a to aj s poukazom na to, že sa nejedná o ojedinelý prípad. Na základe uvedeného súd žalobe vyhovel v plnom rozsahu.

3. Pokiaľ ide o námietku žalovaného o multiplikovanie sporov, túto súd považuje za neopodstatnenú, nakoľko k uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa až po tom, ako zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde vyplynie až z právoplatného rozhodnutiu súdu vydaného vo veci samej.

4. O nároku žalobkyne na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spoj. s § 262 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), keďže bola v konaní v celom rozsahu úspešná, priznal jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaný v odvolaní namietal, že v konaní neboli preukázané podmienky pre vznik nároku podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a zároveň neboli preukázané a z napádaného rozsudku nevyplývajú žiadne dokázané skutočnosti, ktoré by odôvodnili priznanie zadosťučinenia v sume 300 eur. Z podstaty finančného zadosťučinenia, ktoré je v civilnom práve používané na viacerých miestach vyplýva, že ide o satisfakciu za imateriálnu ujmu. Žiadnu inú funkciu mu právna úprava nepriznáva. Všeobecne teda primerané finančné zadosťučinenie znamená odčinenie nemajetkovej ujmy (buď v peniazoch alebo aj nepeňažnou formou). Vyznačuje sa ďalej tým, že má osobný charakter, t. j. viaže sa na osobu, ktorá takúto ujmu utrpela. Existencia ujmy ako predpoklad priznania jej vyrovnania v podobe zadosťučinenia síce nemusí byť exaktne preukázaná, ale v rámci racionálnych záverov musí byť odôvodnená konkrétnymi okolnosťami ako daná. Inak by zadosťučinenie nepredstavovalo žiadnu satisfakčnú funkciu. Právna úprava len uľahčuje postavenie spotrebiteľa v tom, že nie je povinný dokazovať rozsah ujmy, príčinnú súvislosť a pod. Na strane druhej ale neznamená, že nárok vznikne za každých okolností, aj keď ujma nevznikla. Pre úspešné uplatnenie takejto nemajetkovej ujmy v súdnom konaní je potom nevyhnutné, aby bola jej existencia tvrdená a aby bola takáto ujma skutočná. Samotný záver, že žalovaný porušil práva spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy, nie je záverom o skutočnej existencii takejto ujmy a pre priznanie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je dostatočný. Tieto skutočnosti automaticky, bez ďalšieho, neznamenajú ujmu na strane žalobcu.

V opačnom prípade je zadosťučinenie podľa uvedeného zákonného ustanovenia jediným prípadom v rámci právneho poriadku Slovenskej republiky, ktoré nie je „satisfakciou“. V iných prípadoch (napr. zásah do osobnostných práv, zásah do telesnej integrity, zásah do práva na súdnu ochranu neprimeranou dĺžkou konania a pod.) totiž právna úprava existenciu ujmy a istý spôsob jej preukázania vyžaduje. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa sa nejaví byť žiadnou výnimkou.

6. Podľa žalovaného odôvodnenie napádaného rozsudku neobsahuje žiadne skutkové a právny závery nadväzujúce na vykonané dokazovanie, ktorým by sa preukázala dôvodnosť a výška zadosťučinenia v sume 100 eur. Odôvodnenie rozsudku je subjektívne a nepreskúmateľné, pretože žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré súd prvej inštancie zvažoval a na základe ktorých rozhodol z rozsudku jednoducho nevyplývajú. Žalovaný poukázal na § 220 ods. 2 CSP i na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03 a vyslovil názor, že súdom priznané finančné zadosťučinenie nebolo podľa obsahu a odôvodnenia rozsudku preukázané v konkrétnych skutkových okolnostiach, argumentačne nie je podložené v rozsudku takým spôsobom a v rozsahu, ktorý by zodpovedal požiadavkám na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle hore označeného ustanovenia zákona.

7. Žalovaný namieta nesprávne závery súdu, ktorý sa s námietkou opakovaného podávania žalôb o finančné zadosťučinenie vysporiadal len tým, že ak došlo k opakovanému porušeniu práv spotrebiteľa, potom je možné opakovane podávať aj žaloby. Z rozsudku nevyplýva, ako separátne uplatňovanie jednotlivých nárokov (namiesto podania jednej žaloby) je zlučiteľné nielen s hospodárnosťou konania, ale aj s tým, že existuje možnosť posudzovania totožných skutočností vo viacerých rôznych konaniach a či uplatnenie viacerých nárokov jednou žalobou je porušením § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a obmedzuje práva spotrebiteľa. Postup žalobkyne, ktorá v zásade od každého ňou iniciovaného konania (žalobkyňa podávala žaloby samostatne bez toho, aby podala jednu žalobu, čo nemá žiadny oprávnený vecný alebo procesný význam) odvodzuje uplatňovanie primeraného finančného zadosťučinenia, odporuje účelu hore citovaného zákonného ustanovenia. Z postupu žalobkyne, ktorá bez relevantného dôvodu nepodala jednu žalobu, ale x žalôb, by potom vyplývalo, že by ešte aj každú ňou podanú žalobu mohla rozdeliť na ďalšie a ďalšie čiastkové žaloby. Ak je účelom zadosťučinenia nahradenie diskomfortu, ktorý by mal spotrebiteľ v súvislosti s uplatnením práva na súde zažívať, potom je namieste otázka, či multiplikovanie sporov rovnako znamená, že sa má multiplikovane poskytovať primerané finančné zadosťučinenie.

8. Ak účelom súdneho konania je ochrana porušeného alebo ohrozeného práva (§ 131 CSP) a súčasne ak právna úprava vychádza z hospodárnosti konania (prejavujúceho sa z pohľadu súdu napr. spojením viacerých vecí do jedného konania), potom podanie troch žalôb v ten istý deň sa javí ako príklad zneužitia práva vedúci k oprávnenému tvrdeniu o tom, že takýto postup smeruje len k dvom veciam - účelovo a zámerne multiplikovať súdne spory a zamedziť komplexnému posudzovaniu skutkového stavu a nedôvodne produkovať trovy právneho zastúpenia (namiesto jedného konania vyvolať tri konania). Opísaný postup žalobkyne za žiadnych okolností nesleduje účel § 3 ods. 5 zákona ochrane spotrebiteľa a je dôvodné ho sankcionovať postupom vyplývajúcim z čl. 5 CSP.

9. K odvolaniu sa vyjadrila žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu s tým, že žalovaný vo svojom odvolaní uvádza totožné argumenty a námietky ako v konaní pred súdom prvej inštancie a rozhodnutie považuje za nesprávne jednoducho z toho dôvodu, že súd nerozhodol v súlade s jeho očakávaniami a predostretým výkladom právnych noriem. Odvolanie žalovaného je pomerne zmätočné, nakoľko tvrdí, že sa nepreukázala „dôvodnosť a výška zadosťučinenia v sume 100 eur“. Predmetom tohto konania ale bola suma 300 eur. Uvedené teda naznačuje, že žalovaný používa v rôznych veciach šablónové odvolania s cieľom oddialiť právoplatnosť rozhodnutia a plniť zadosťučinenie (za stav, ktorý sám spôsobil). Rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa všetky atribúty podľa § 220 ods. 2 CSP.

10. Žalovaný opakovane tvrdí, že pre vznik nároku uplatneného žalobou, musí existovať ujma. Tento názor odporuje pritom samotnému zneniu zákona, ako aj súdnej praxi vrátane súdnej praxi Najvyššieho súdu SR. Súdna prax opakovane zdôrazňuje, že jedinou podmienkou pre vznik nároku podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je porušenie povinností alebo povinností veriteľom a úspešné uplatnenie tohto porušenia spotrebiteľom na súde. Tieto podmienky sú nesporne dané, o čom svedčia právoplatné rozhodnutia súdov (Okresný súd Galanta sp. zn. 35Csp/143/2016 v spojení s Krajským súdom Trnava sp. zn. 23Co/138/2018). Žiadne iné podmienky nemusia byť splnené, o čom svedčí aj bohatá judikatúra, vrátane judikatúry NS SR (sp. zn. 6Cdo/127/2017, sp. zn. 6Cdo/389/2015), podľa

ktorej jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Podmienka existencie ujmy nie je ani zákonným predpokladom pre vznik žalobou uplatneného nároku, dokonca od 10.06.2013 sa upustilo od podmienky, že porušenie je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu. Ak teda právna úprava do 09.06.2013 vyžadovala iba spôsobilosť privodiť ujmu a nie vznik ujmy samotnej, potom od 10.06.2013 o to viac nemožno žiadať od spotrebiteľa, aby takúto ujmu dokazoval, pretože vypadla aj podmienka „spôsobilosti konania privodiť ujmu“. Žalobca teda nemusí preukázať ani to, že konanie veriteľa je spôsobilé privodiť ujmu, pretože takúto podmienku už zákon nepozná. Postačí, ak preukáže samotné porušenie práva alebo povinnosti. Ak však ujma vznikne, táto okolnosť iba znásobuje závažnosť konania žalovaného a musí sa odzrkadliť vo výške primeraného finančného zadosťučinenia. Na druhej strane, ak ujma neexistuje, nemá to žiadny vplyv na vznik a existenciu nároku. Nárok podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je nárokom, ktorý pozná § 13 zák. č. 40/1964 Zb. OZ, pretože predmetom tohto konania nie je osobnosť človeka a jeho nemajetkové práva (česť, vážnosť, dôstojnosť), ale ochrana práv spotrebiteľa, teda ochrana fyzickej osoby z hľadiska postavenia (statusu) v zmluvnom vzťahu.

11. Podľa žalobkyne súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil aj rozsah priznaného primeraného finančného zadosťučinenia. Výška zadosťučinenia sa nedá vypočítať na základe podkladov alebo dôkazov, ako to je napríklad v prípade spôsobenej škody alebo bezdôvodného obohatenia, ale jeho výška závisí od úvahy súdu, ktorý prihliada na konkrétne okolnosti súdneho sporu. Súd prvej inštancie teda prihliadal na satisfakčný a sankčný charakter zadosťučinenia. Jej výška musí byť taká, aby odradila nepoctivého dodávateľa od používania nekalých praktík alebo iného porušovania zákona.

12. Súčasne musí byť primeraná úsiliu, ktoré žalobkyňa musela vyvinúť na ochranu svojich práv (vyhľadanie právneho zástupcu, podanie žaloby na súd); dĺžku trvania súdneho sporu (súdne konanie medzi stranami sporu prebiehalo viac ako 2,5 roka, pričom počas tohto obdobia žila žalobkyňa v napätí a neistote) a musí zohľadniť aj protiprávne uplatnenie zrážok zo mzdy žalobkyne žalovaným. Žalobkyňa nesúhlasila ani s námietkou týkajúcou sa množenia sporov. Uviedla, že si jednotlivé nároky uplatňovala tak, ako postupne vznikali. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie vzniká až právoplatným rozhodnutím súdu, z ktorého vyplýva porušenie práv alebo povinností veriteľom. Nebolo teda objektívne možné podať dve alebo viac žalôb naraz, pretože nároky žalobkyne vznikali postupne, pričom od žalobkyne nemožno spravodlivo žiadať, aby čakala na právoplatné skončenie všetkých svojich súdnych sporov proti žalovanému, pretože by sa tým vystavovala možnému riziku premlčania jej nárokov. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

13. V odvolacej replike žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že Civilný sporový poriadok nepripúšťa, na rozdiel od predchádzajúceho sporového kódexu, súdny odhad nároku vo veci samej. V zmysle uznesenia NS SR sp. zn. 5Obdo/14/2020 z 23.06.2020 (R 52/2020) je potom potrebné vykladať aj § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalobkyňa v podanom vyjadrení neoznačila žiadnu časť rozsudku, v ktorej by súd označil konkrétne preukázané skutočnosti, na základe ktorých by súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie o priznaní sumy 300 eur ako primeraného finančného zadosťučinenia. Ani žalobkyňa v podanom vyjadrení neoznačila žiadnu časť rozsudku, ktorou by súd prvej inštancie odôvodnil taký rozsah, charakter a dĺžku trvania zásahu, že je namieste priznať nárok na zaplatenie sumy 300 eur. Nedostatok odôvodnenia sumy primeraného finančného zadosťučinenia zásadným spôsobom odporuje zákonu. Nie je z neho zrejmé, v čom je napríklad daná primeranosť. Z pojmu „primeranosť“ možno vyvodiť, že súdu je daná možnosť a povinnosť postupovať individuálne, hodnotiť a posudzovať okolnosti konkrétneho zásahu, prípadne stanoviť ďalšie kritériá pre posúdenie každého prípadu.

14. Žalobkyňa v odvolacej duplike podanej prostredníctvom právneho zástupcu okrem skutočností uvedených vo vyjadrení k odvolaniu vyjadrila nesúhlas s tvrdením žalovaného o absencii skutkových a právnych záverov týkajúcich sa preukázania výšky finančného zadosťučinenia v sume 300 eur. V tejto súvislosti poukázala na bod 10. odôvodnenia rozsudku. Výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa môže dokonca zodpovedať výške finančnej ujmy,

ktorá spotrebiteľovi hrozila (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 11Co/56/2016, sp. zn. 20Co/107/2013, sp. zn. 19Co/169/2016). Ak by žalobkyňa ostala pasívna v bránení svojich majetkových práv, hrozila by jej ujma v celkovej výške 1.324,44 eura. Pokiaľ by súd prejudiciálne neučil úver vyplývajúci zo zmluvy za bezúročný a bez poplatkov, žalobkyňa by bola nepochybne povinná uvedenú odplatu v celom rozsahu žalovanému zaplatiť. V tejto súvislosti žalobkyňa upriamila pozornosť na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/22/2018 a 6Co/99/2018 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/473/2016. Suma finančného zadosťučinenia 300 eur je plne opodstatnená s ohľadom na skutočnosť, že v predmetnom prípade spotrebiteľke hrozilo, že žalovaný od nej bude domáhať plnení nad rámec istiny, na ktoré nemal nárok. Žalovaný, napriek právoplatnému rozhodnutiu o zákaze výkonu tohto práva, prostredníctvom spoločnosti Anaco s.r.o. zasielal zamestnávateľovi žalobkyne žiadosti o vykonávanie zrážok (napr. dňa 5.10.2017, t. j. rok po vydaní neodkladného opatrenia). Nepriznanie finančného zadosťučinenia ani v takej minimálnej výške, ako sa domáha žalobkyňa v tejto veci, by znamenalo nielen postup v rozpore so zákonom (ktorý výslovne takýto nárok spotrebiteľovi priznáva), ale aj priame podporovanie podnikateľských subjektov v tom, aby aj naďalej porušovali právnu úpravu, keďže to najhoršie čo by sa mohlo žalovanému stať, by bola povinnosť vrátiť nezákonne získané finančné prostriedky (žiadna sankcia alebo iné plnenie, t. j. žiadne finančné zadosťučinenie by totiž podľa žalovaného nemalo byť namieste).

15. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po oboznámení sa s obsahom celého spisu dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné.

16. Predmetom konania je nárok žalobkyne ako spotrebiteľky na zaplatenie sumy 300 eur titulom finančného zadosťučinenia od žalovaného ako veriteľa za porušenie práv a povinností ustanovených zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný v odvolaní spochybňuje vznik nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a súdom prvej inštancie priznanú výšku toho nároku. Zároveň poukazuje na množenie (multiplikovanie) sporov žalobkyňou.

17. Všeobecným právnym predpisom upravujúcim ochranu spotrebiteľa nie je Občiansky zákonník, ale zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Vo vzťahu k tomuto právnemu predpisu aj Občiansky zákonník má povahu osobitného predpisu a vo svojich ustanoveniach len dopĺňa všeobecnú úpravu danú zákonom o ochrane spotrebiteľa a ďalšie osobitné ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľov. Je to zrejmé z § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, pričom v poznámke k tomuto ustanoveniu je daný odkaz na ustanovenia § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie. Toto právo vyplýva z § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

18. Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 konštatoval, že citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným

predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadostučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadostučinenia.

19. Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu primeraného finančného zadostučinenia vo výške 300 eur titulom úspešného uplatnenia spotrebiteľských práv v spore vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 35Csp/146/2016. V tomto konaní bolo vyhovené žalobkyni, keď žalovaný bol rozsudkom č. k. 35Csp/143/2016 - 98 zo dňa 10.01.2018 zaviazaný zaplatiť žalobkyni sumu 64,51 eura spolu s príslušenstvom. Uvedený rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co/138/2018 - 144 zo dňa 08.04.2019. V konaní sp. zn. 35Csp/146/2016 bolo konštatované, že v zmluve o úvere zo dňa 23.04.2015 absentovali obsahové náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) a k) zák. č. 129/2010 Z. z., preto sa spotrebiteľský úver považoval podľa § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z. za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa tak mala žalovanému zaplatiť len istinu úveru, v dôsledku čoho suma 64,51 eura predstavovala bezdôvodné obohatenia žalovaného na úkor žalobkyne a preto bolo žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia vyhovené. Z obsahu spisu zároveň vyplýva, že v priebehu konania vedenom pod sp. zn. 35Csp/146/2016 bolo uznesením zo dňa 27.10.2016 nariadené neodkladné opatrenie, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zdržať sa výkonu práva na zrážky zo mzdy žalobkyne z dohody o zrážkach zo mzdy až do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že žalobkyňa tak splnila predpoklad, ktorý zákon o ochrane spotrebiteľa v § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadostučinenie. V prejednávanej veci je možné konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru (strate finančných prostriedkov) a stavu právnej neistoty počas vedenia súdneho konania v ktorom sa spotrebiteľ musel domáhať svojich porušených zákonných práv. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že boli splnené podmienky vyplývajúce z § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalobkyni teda vznikol nárok na primerané finančné zadostučinenie. Odvolacia námietka žalovaného spochybňujúca vznik toho nároku je tak neopodstatnená.

20. Čo sa týka odvolateľom namietanej výšky priznaného finančného zadostučinenia, odvolací súd poukazuje na to, že za nemajetkovú ujmu pre spotrebiteľa je možné považovať obmedzenie spotrebiteľovho komfortu vo všetkých oblastiach jeho života, najmä však vo finančnom obmedzení, ktoré žalobkyni neoprávnenými platbami v prospech dodávateľa vznikli a potom tiež v rovine psychického napätia, stresu a dĺžke trvania závadového stavu. Nakoľko právny predpis neustanovuje výšku primeraného finančného zadostučinenia, ustálenie jeho výšky je realizované na základe voľnej úvahy súdu. Nemôže však ísť o svojvôľu súdu. Musí byť primeraná okolnostiam konkrétneho prípadu. Primerané zadostučinenie môže pozostávať z náhrady morálnej ujmy ako satisfakcie za stav, ktorý spotrebiteľ musel trpieť, nakoľko nie vždy je postačujúce iba vrátenie neoprávnenne zaplatených finančných prostriedkov.

21. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni finančné zadostučinenie v celej ňou uplatnenej výške 300 eur. Podľa odvolacieho súdu však prvoinštančný súd dostatočne neporovnal úspech žalobkyne v konaní vedenom pod sp. zn. 35Csp/146/2016 s výškou ňou žiadaného finančného zadostučinenia a s dôsledkami, ktoré malo platenie neoprávnených súm žalovanému žalobkyňou, ako aj intenzitu zásahu do práv žalobkyne spojených s konaním žalovaného. Podľa názoru odvolacieho súdu je tiež potrebné prihliadnuť na fakt, že žalobkyňa sa domáha svojich nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia

vo viacerých konaniach, na základe uzavretých viacerých zmlúv o úvere so žalovaným a existuje predpoklad, že v týchto konaniach bude úspešná a uplatní si ďalšie nároky na zaplatenie primeraného zadosťučinenia.

22. Žalobkyňa sa vo veci sp. zn. 35Csp/146/2016 domohla voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 64,51 eura. Žalovaný sice porušil svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona č. 129/2010 Z. z. tým, že zmluva o úvere zo dňa 23.04.2015 neobsahovala zákonom stanovené náležitosti, avšak je potrebné si uvedomiť, že sankcionovaný je už tým, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. To znamená, že žalobkyňa bola povinná vrátiť žalovanému iba výšku poskytnutého úveru. Na druhej strane je však nutné zohľadniť skutočnosť, že žalobkyňa celkom isto už len tým, že musela vymáhať svoju pohľadávku súdnou cestou, utrpela určité psychické napätie a stres, čo ani nie je potrebné dokazovať. Žalovaný si sice uplatňoval voči žalobkyni zrážky zo mzdy aj napriek nariadenému neodkladnému opatreniu zo dňa 27.10.2016, ktorým mu bola uložená povinnosť zdržať sa výkonu práva na zrážky zo mzdy žalobkyne, ale v konečnom dôsledku úspešný nebol a po vydaní neodkladného opatrenia žalobkyni zo mzdy zrážky zo mzdy vykonávané neboli. Je tiež potrebné poukázať na to, že súdne konanie pred Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 35Csp/146/2016 bolo začaté doručením žaloby dňa 30.09.2016, okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom dňa 10.01.2018, ktorý bol potvrdený rozsudkom krajského súdu dňa 08.04.2019, t. j. toto konanie prebiehalo približne 2,5 roka. Po zhodnotení všetkých týchto okolností dospel odvolací súd k záveru, že primeraným je finančné zadosťučinenie pre žalobkyňu vo výške 50 eur. Vzhľadom na porušenie práva spotrebiteľa dodávateľom, žalovaným je takto určená výška finančného zadosťučinenia vo vzťahu k porušenému právu a skutkovým okolnostiam prípadu podľa názoru odvolacieho súdu primeraná a súčasne zodpovedá svojmu účelu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Odvolací súd sa nestotožňuje s právnym názorom, že by výška finančného zadosťučinenia mala zodpovedať škode, ktorá by mohla byť spôsobená spotrebiteľovi, ak by žalobu nepodal. Ide o hypotetickú otázku (nezodpovedajúcu realite) a súd by nemal pri svojej rozhodovacej činnosti zohľadňovať hypotetické situácie. Výška primeraného zadosťučinenia by sa podľa názoru odvolacieho súdu mala pohybovať kompletne za všetky porušenia povinností zo strany žalovaného v rozpätí od 300 do 500 eur, t. j. malo by ísť skôr o symbolickú sumu, aby sa na druhej strane nestala možnou zárobkovou činnosťou spotrebiteľa a jeho právneho zástupcu (advokáta). Žalovaná v tomto prípade nepoprela, že so žalovaným vedie viacero sporov o vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. o určenie úverov za bezúročných a bez poplatkov a mieni sa domáhať ďalšieho vydania primeraného zadosťučinenia, t. j. priznaná suma nie je konečná. Žalobkyňa si žalobou uplatňovala sumu 300 eur. S prihliadnutím na aplikačnú prax odvolacieho súdu v obdobných veciach, odvolací súd považuje danú sumu v súlade s vyššie uvedeným za neprimeranú. Finančné zadosťučinenie vo výške 300 eur je priznávané spotrebiteľom v prípadoch, kedy reálne bezdôvodné obohatenie veriteľa na úkor spotrebiteľa dosahovalo sumu podstatne vyššiu ako v prejednávanej veci 64,51 eura (porovnaj napr. rozsudky Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25CoCsp/4/2021 vydanie bezdôvodného obohatenia 701,34 eura, primerané zadosťučinenie 300 eur; 23CoCsp/36/2020 - vydanie bezdôvodného obohatenia 1.407,67 eura, primerané zadosťučinenie 300 eur; sp. zn. 9Co/215/2018 vydanie bezdôvodného obohatenia 1.790,18 eura, primerané zadosťučinenie 500 eur tiež s konštatovaním nezákonne vykonávanými zrážkami zo mzdy počas doby dvoch rokov). Odvolací súd zdôrazňuje, že výška finančného zadosťučinenia musí byť primeraná individuálnym okolnostiam daného prípadu a nesmie viesť k ďalšiemu neopodstatnenému obohateniu tentokrát na strane spotrebiteľa.

23. Odvoláciu námietku žalovaného o zvyšovaní počtu sporov žalobkyňou odvolací zohľadnil pri priznaní výšky primeraného zadosťučinenia. Z § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyplýva povinnosť pre spotrebiteľa uplatniť si toto právo jednou žalobou. V prípade súdom judikovaného porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom na ochranu spotrebiteľa v rámci viacerých sporov, nemá spotrebiteľ povinnosť požadovať primerané finančné zadosťučinenie za viaceré porušenia len jednou žalobou, ale na druhej strane nemala by mu byť priznaná za každú úspešnú žalobu paušálne, pomerne vysoká suma finančného zadosťučinenia. Odvolací súd sa v tejto súvislosti stotožňuje s názorom prvoinštančného súdu, že právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká až po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Vzhľadom na možný postupný vznik nárokov na primerané finančné zadosťučinenie (rozdielna dĺžka trvania sporov), sa bude v tomto prípade žalobkyňa ako spotrebiteľka domáhať nároku na primerané finančné zadosťučinenie samotnými žalobami, čo vyplýva z obsahu spisu.

24. S poukazom na vyššie uvedené zdôvodnenie, odvolací súd v súlade s ustanovením § 388 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a žalobu vo zvyšnej časti zamietol.

25. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

26. Podľa § 396 ods. 2 CSP ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

27. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

28. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

29. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

30. Zásadu úspechu vo veci (§ 255 CSP) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Rovnako odborná otázka posudzovaná znalcom môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napr. výšku škody „iba“ odhaduje. Aj tu je primárny fakt, že škoda bola spôsobená; jej výška nasleduje. Žalobcu v takejto veci preto treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu.

31. Nárok na plnú náhradu trov konania sa priznáva iba z prisúdenej sumy, čo treba vyjadriť vo výroku rozsudku (rozsudok Krajského súdu v Trnave z 13.12.2017, sp. zn. 10Co/191/2017).

32. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom priznal žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v sume 300 eur, t. j. v celej ňou uplatnenej výške. Na základe podaného odvolania zo strany žalovaného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobkyni priznal iba sumu 50 eur. Vzhľadom na to, že výška priznanej sumy závisela od posúdenia zo strany súdu, je možné konštatovať úspech žalobkyne v rozsahu 100 %. Žalobkyňa bola v zmysle vyššie uvedeného v plnom rozsahu úspešná v uplatnenom nároku na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia. Preto rozhodnutie súdu prvej inštancie pokiaľ ide o nárok na náhradu trov prvoinštančného konania bolo správne a odvolací súd ho v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

33. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Vzhľadom na to, že výška priznanej sumy závisela od posúdenia zo strany súdu, je možné konštatovať úspech žalobkyne v rozsahu 100 %. Odvolací súd preto rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O ich výške rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

34. Odvolací súd zároveň nariadil vykonanie opravy v úvodnej časti (záhlaví) písomného vyhotovenia napadnutého rozhodnutia pri označení žalovaného z dôvodu, že obsahuje chybu v písaní. Súd prvej inštancie nesprávne uviedol obchodné meno žalovaného „POROFI CREDIT Slovakia, s.r.o.“, pričom správne má byť uvedené „PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o.“. Uvedenú nesprávnosť je potrebné opraviť postupom podľa § 224 CSP.

35. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).